

gressivament a la mediterrània occidental (fenicis, etruscs, púnics, grecs i romans). Aquestes problemàtiques, juntament amb la comprensió de la dissolució de les estructures indígenes durant els primers segles de la romanització, s'han anat reiterant en les sessions successives, tant a les d'exposició de l'estat de la qüestió per als diferents territoris com en les centrades en l'estudi de l'economia, el comerç i la cultura material, el territori i l'hàbitat o el món funerari. A grans trets, el col·loqui ha mostrat l'important avenç del coneixement empíric de les restes arqueològiques de les poblacions denominades ibèriques, amb la seva diversitat temporal i geogràfica i els elements

més o menys reiterats en totes. Aquest avenç s'ha centrat, fonamentalment, en l'increment de jaciments excavats i, sobretot, en l'augment de dades referents a l'economia d'aquestes poblacions (producció agrícola, manufactura ceràmica, intercanvis, etc.). D'altra banda, ha estat també una bona ocasió per analitzar l'impacte que tingué el comerç i el món colonial sobre les societats indígenes d'aquest tram de la Mediterrània occidental, entenent que les poblacions ibèriques són, en gran mesura, un producte d'aquesta nova realitat que es configurarà gradualment a partir de l'any 800 abans de la nostra era.

Ermenegol Gassiot Ballbè

Zona deprimida (o almenys de deprimits)

Una promotora de segones residències vol construir una urbanització davant mateix del veïnat medieval de Pedrinyà. La plataforma Salvem Pedrinyà va començar la lluita per impedir aquesta agressió paisatgística el dia de sant Andreu, a la festa major de Pedrinyà.

Els qui ens oposem al projecte de construir una urbanització davant mateix de les quatre cases de pagès i la petita església del segle XI de Pedrinyà hem recollit

unes 300 signatures de suport de persones vinculades al municipi de la Pera. Ara fa poc vàrem rebre de la promotora una carta en la qual s'afirma que som «un

L'església romànica de Pedrinyà, al municipi de la Pera.

petit grup de gent no informada» que vol «entorpir el desenvolupament econòmic d'una zona deprimida».

El fet és que, amb tan sols uns 430 empadronats, el municipi és pràcticament autosuficient: tenim escola pública, consultori mèdic, parròquia, gasolinera, oficina de correus, una botiga excel·lent, el millor forn de la comarca, tres restaurants, dues cases rurals, un local polivalent, camp de futbol, pista de tennis, el Museu Gala-Dalí, perruqueria, taller mecànic, dues empreses constructores, vivers, granges de vaques, porcs i aviram, i fàbriques de fruits secs, tripes, totxos, bombetes, plaques de guix i portes i finestres.

A la Pera no tenim res en contra del de-

senyupament econòmic, sempre que no impliqui la destrucció d'allò que considerem el més valuós que tenim: o sigui, la integració harmoniosa d'una petita població força variada en un entorn bellíssim, tranquil i delicat. De fet, no compartim la visió d'aquelles promotores immobiliàries per a les quals el món és un seguit de solars en potència, com més «macos», millor.

El que realment amenaça de convertir el municipi de la Pera en una zona deprimida (o almenys de deprimits) és la idea de *carregar-se* un dels racons més màgics de l'Empordà perquè una promotora faci una picossada.

Carles Gifre